

sugerează destulul dramatic al Katherinei; accente bine puse situează în prim-plan confruntarea dintre eroină (un imens fluture alb în echilibru fragil) și mediul sufocant, reprezentat prin câteva făpturi monstruoase, înfricoșătoare, îmbrăcate simbolic în negru.

Sub semnul inventivității novatoare, spectacolul *O după-amiază cenușie*, regizat cu fantezie și siguranță de Kovács Levente, în decorul funcțional al Județii Papp, a expus, atent la detalii comice, consecințele izolării omului de realitate, ale goanei după himere. Spectacolul alternează planul comicului absurd și grotesc cu planul oniricului. Prin compoziții colorate, schițate cu umor, interpreții ironizează modul în care personajele refuză contactul cu viața, ignorând transformările istorice. Trecerea din teritoriul realității în cel al convenției fantastice se face cu ajutorul unei... balerine excentrice. Ea pătrunde, în pași de dans sud-american, peste tot, întră în casă, apare pe acoperiș, se strecoară dezinvolt printre celelalte personaje. Obsedantul vis al eroului dobândește, astfel, forță de sugestie, subliniind ideea fundamentală a textului. Creatorii spectacolului au valorificat inteligent jocul de cuvinte, paradoxul și dialogul absurd, suplînind lipsa de acțiune a textului.

În montarea regizorului Gergely Géza cu piesa lui Adrian Dohotaru ghicim de asemenea intenția de a depăși reprezentăția-examen, prin preocuparea pentru conturarea unui stil în interpretarea faptului cotidian. Tinerii actori s-au apropiat de adevărul personajelor și re-

lațiilor. Spectacolul se desfășoară dinamic și cursiv, tensionat, bogat în amănunte de viață, demonstrând aptitudinile interpreților. Tonalitatea majoră, vibranta o impune în primul rînd jocul spontan, natural și sincer al lui László Attila, în rolul Patriciu. După cum și celelalte interpreți, reușite, ale lui László Attila — Oreste în *Electra*..., Kulighin în *Furtuna* și Kovács — tatăl bizar, slugarnic și imbecil din *O după-amiază cenușie* — îl recomandă ca pe o individualitate distinctă, cu posibilități în registre dramatice diverse. Ceilalți doi absolvenți s-au supus tuturor solicitărilor regizorale, dovedind nu numai talent, ci și faptul că pot aborda roluri diferite și le pot duce cu destoinicie profesională pînă la capăt. Dar... personalitatea lor pare încătușată de executarea corectă a sarcinilor scenice. Cele trei absolvenți au demonstrat aceeași calitate — prezențe plăcute, voci frumoase, disponibilități multiple; deocamdată, însă, numai Incze Ildikó vădește însușiri deosebite. Cele două roluri de anvergură (*Electra* și *Katerina*) anunță o ingenuă dramatică dotată cu temperament, sensibilitate, candoare, farmec și capacitate de transfigurare.

Promotia '82 a secției maghiare de la Tîrgu Mureș apare, ca și promoția anului trecut, de nivel mijlociu. Desigur, aprecierile noastre pot fi contrazise chiar de la primul rol jucat pe scena unui teatru. Surprizele, probabil, nu vor întîrzia. Sub îndrumări regizorale diverse, individualitatea manifestată acum timid se poate exprima, în viitor, cu strălucire.

Valeria DUCEA

NOTE

Profil teatral

Redacția de teatru a televiziunii consacră teatrelor noastre „profiluri” ale actualității repertoriale. Firesc, seria „monografiilor” în contemporaneitate a început cu Naționalele. Prestigiosul așezămînt ieșean, prezentat cu sobrie-

tate și aplicație documentară de directorul său, scriitorul Mircea Radu Iacoban, a înfățișat un chip vrednic de misiunea sa culturală. *Chirița în provincie* de Alecsandri, *Petru Rareș* de H. Lovinescu, *Simbătă la Veritas* și *Hardughia* de M. R. Iacoban, *Pădurea împietrită* de R. Sherwood (de ce nu și *Cum vă place?* de Shakespeare, aflată în repertoriul curent?) au ilustrat — în secvențe scenice — orientările și potențialul trupel. Contribuția unor actori ca Tamara Bucliceanu (invitată pen-

tru rolul Chiriței), Teofil Vâlcu, Cornelia Gheorghiu, C. Popa, Dionisie Vitcu, Liana Mărgineanu etc. ne întărește convingerea că la Iași se poartă credință tradiției teatrale, dar se manifestă receptivitate și la noi formule scenice. Impresia de temeinicie artistică a dominat emisiunea. O singură rectificare: nu la Iași am avut „primul teatru românesc” (1816) — după cum a afirmat directorul teatrului — ci în Transilvania veacului 18.

I. N.